

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CAPȘA, LIVIU

Putea să nu fie / Liviu Capșa. - București : Cartea Românească, 2018

ISBN 978-973-23-3303-7

821.135.1

Liviu Capșa

putea să nu fie

Cuprins

o lume / 5
copii orfani / 7
aproape reușise / 8
savantul / 9
putea să nu fie / 10
Oscar / 12
un imn / 13
lucruri acoperite / 14
o minunată prietenie / 15
o dimineață / 16
în fața mării / 17
democrația naturii / 18
altă perspectivă / 19
au trecut oameni / 21
când bate gongul / 22
realitatea învinge / 24
alt costum negru / 25
nostalgie / 27
ce bine / 28
el târziu / 30
copiii câmpiei / 32
o preacinstită adunare / 34
bufonul / 35
bătrâni și seniori / 37
povești / 39
cartier meloman / 40
eclipsa / 41
marșul / 42
salon de reanimare / 44
cai la abator / 45
tot navetiști / 46
s-a dat voie / 48
mica Atlantidă / 49

destin de furnică /	50
tata, în pădurea rusească /	51
privilegiu /	53
era o zi /	55
un singur pescar /	56
loc viran /	57
am văzut țărani /	58
lucruri inutile /	59
prea multe /	60
vârste /	61
tata /	63
trecătorul /	64
la pământ /	65
doar urme /	66
dacă vine sau nu ploaia /	67
din două în două ore /	68
între viață și moarte /	69
paznicii tainelor /	70
tot mai des sunt întrebat /	71
copiii secolului /	72
ceva este mereu viu /	73
aleșii destinului /	74
orgolii firești /	76
un domn /	78
noian de frunze /	79
paparudele /	80
zidul /	81
scaunul /	82
statistici /	83
vânturile, valurile /	84
azi totu-i mai scump /	85
o carieră /	87
se anunță schimbări /	88
multinațională /	90
undeva /	91

o lume

e o lume și aici
unde tentaculele orașului
(*les villes tentaculaires* cum ar spune Laforgue)
încă mai scormonesc în arșița pământului
până la inima fierului
unde pielea șarpelui se usucă
peste răutatea urzicii

o lume mai mică
în lumea asta mare
prin care trece autostrada furnicilor
peste care urinează haitele norilor

o lume unde înfloresc gușterii
pe pietrele arse
și ciulinii aleargă fără odihnă
cu grația gazelei
care nici nu atinge pământul

da e o lume așezată
cu rosturi clare precise
de aici evadează mușetelul
care ne surâde în plicuri
aici culege albina
dulceața care ne picură-n viață

da e o lume și aici
unde nimeni nu-ncalcă legea ruginii
unde codul destrămării
nu se schimbă de ani
aici vântul își satură foamea
cu zgură

Libris RO
Respect pentru oameni și cărți

aici gândacii îmbobocesc
din minut în minut
aici unde și-au găsit loc de popas
turmele măracinilor
unde greierii îngână noapte de noapte
odele năruirii

copii orfani

în cârciumi se topesc dramele lumii
în aburii alcoolului cu tâmpla
pe masă
și-o lacrimă necăzută
în care fierbe regretul

toți tremură de intensitatea clipei
din fum împuțit
și vorbe băloase
se distilează povestea iertarea
se ușurează sufletul
ce viermuiește-n păcat

când pică vreunul
nimeni nu-l aruncă afară
îi aștern locul sub masă
cuibul ocrotitor de îngeri căzuți

mai triști ca orfanii
sunt copiiiăștia ai nimănu
atât de triști
încât toată viața
au râs de propria viață

aproape reușise
traversa pe sârmă o vestită
prăpastie
de jos îl încurajau
privitorii și hăul

la început șovăitor
cu trupul încordat
cu prăjina strânsă în mâini
părea că dă să vâslească
prin aer
sau poate să zboare

de jos privitorii
înmulțiți acum fremătând
abia-l mai zăreau

aproape reușise
când deodată piciorul lui
a atins pământul

savantul

așa mi-l aduc aminte
meșterind la stupi în grădină
în pelerina sau halatul cel galben
cu masca de spadasin ratat
în ploaia de aur
a albinelor blânde

deschidea stupul ca pe-o carte
și citea-n filele ramelor
într-o limbă numai de el știută
numai de el deslușită

când se odihnea
sub umbrelele norilor
părea o statuie de pe care
abia s-a luat pânza

un savant care îndulcea lumea
într-un secol tot mai amar

putea să nu fie
numai că așa din senin
s-a ridicat prima fabrică de șaibe
apoi s-a ivit și primul bloc
pe câmpul unde gunoaiele
nu-și găseau locul

nu au întârziat nici oamenii
care au început să freamăte
și toate s-au multiplicat
ca dintr-o păpușă rusească

s-au domesticit marginile
s-au luminat văgăunile
se tăiau panglici și porci
fumul furnalelor se-nfrătea
cu fumul grătarelor
sfintele portrete pluteau
deasupra mulțimilor

putea să nu fie
dar a venit și scrisul cu litere mari
în cuvinte seci
pe ziduri și-n cărți
mestecatul liric în mămăliga oțelului
cotrobăitul sub poalele câmpului

se porunceea să se uite
să se alerge tot înainte
până la viteaza luminii
până la mersul pe brânci

apoi totul s-a împietrit
s-a nemișcat
precum făpturile muzeelor
mâncate de-o lumină amară
precum o barieră uitată
la care șoseaua scoate zilnic
limba ei fierbinte lucioasă

Oscar a fost un copil pe cînste
se juca doar cît trebuie
păpa tot
și nu-și păta hainele

la școală mergea regulat
respecta semafoarele și profesorii
iar din ghiozdanul lui
nu lipsea niciodată nimic

anii au venit peste el cu blîndețe
cu înțelegere putem spune
pentru că Oscar
nu le reproșează nimic

când a venit timpul
Oscar s-a și-ndrăgostit
cât pentru o familie și-o casă
la înălțime într-un bloc

și acum când obosit
vine de la serviciu
Oscar tot senin este
împăcat cu drumul cu metroul
cu lumea care nici nu știe
că-n geanta lui mare
îl poartă pe Oscar cel mic

un imn

se cuvine un imn închinat
și uitării
cea blîndă și bună la toate
precum uleiul de argan
preamărit într-o dugheană din Tanger

uitarea care ne scapă
de apăsări de complicații de frica
de-a nu fi la înălțimea momentului
așteptărilor dezmierdărilor

uitarea care iartă păcatul
și spală rușinea
care scoate petele vieții
c-o singură picătură
din oceanul său nesfârșit

uitarea care ne mîngâie ne ocrotește
și ne leagă-n brațe
până când somnul cel mare
scoate și el frumusețel
gheara